

Agustí Ensesa Bonet
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi

Tendencias

Cava Extra Brut

El celler Giró Ribot és el responsable d'aquest Cava Extra Brut modern, viu, jove, equilibrat, complex i ben estructurat. De color groc pàl·lid amb matisos verdosos. Aroma neta i atractiva. Fresc, elegant, amb notes de fruits secs i mel. En boca és afruitat i saborós. En tractar-se d'un Brut, no és gens agressiu, i la seva lleugera dolçor el fa recomanable com a aperitiu i entre hores. Etiqueta moderna, especta-

cular i de disseny. Està elaborat amb les varietats penedesenques, majoritàriament Macabeu, però amb un 25% de Xarel·lo i la resta de Parellada. Petita aportació de Chardonnay que el fa gras i ben estructurat. Permanència en cava durant 24 mesos i preu aproximat de 8 euros. Penso que per la seva presentació festiva, seria el cava ideal per figurar a la barra d'una bona cocteleria per elaborar un bon còctel de cava,

un Bellini, un Mimosa, un Kir Royal, un Black Velvet o un passional Je t'aime, el preferit de Jane Birkin i Serge Gainsbourg.

El celler elaborador: Giró Ribot és una cava ubicada a Santa Fe del Penedès, terra privilegiada per a l'elaboració de vins blancs. De la mà de personal especialitzat i seguint la noble tradició de la qualitat, elabora vins i caves d'elit. El seu vi blanc especial Giró 2011 va ser guardonat amb Medalla d'Or al Concurs de Vins i Caves de Catalunya, Girovi 2012. Per a més informació: www.giroribot.es i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

El vestuari de bany

Modes i poders públics marcaven la indumentària a les platges

Xavier Romero
www.catalunya-postal.cat

Imaginem que hi haurà molt poca gent que col·leccioni vestits de bany, però sí que tenim constància de nombroses persones que, curioses per tota mena d'expressió del costumisme popular, recullen material imprès i gràfic per estudiar, o si més no per assabentar-se de com es vestia en èpoques pretèrites a l'hora d'anar a prendre un bany, un cop arribada la temporada estival.

Repassar aquests documents, gravats, fotografies o postals, que ens mostren els tipus de vestimenta que empraven els nostres avantpassats a l'hora del bany i de parar el sol, resulta tot un poema, sorprenent i a voltes simpàtic. A cavall dels segles XIX i XX, les dones anaven tapades al màxim: pantalons bombats lligats al turmell, brusa a tall de cinturó, mitges de llana de tots colors i també negres, i sabates de lona amb cordons creuats i amb sola de cuir foradada perquè hi pogués marxar l'aigua, a més de qualsevol model de barret, gorra o còfia a joc amb la resta del vestuari, sense oblidar les carbasses a la cintura per a aquelles que no sabien nedar, i altres objectes insospitats avui dia. Els homes duïen conjunts d'una sola peça amb samarreta inclosa, i llargs fins els genolls.

De vestits n'hi hauria de moltes classes i dissenys, fins el punt que més aviat semblaven desfilades de models aquelles passejades a la vora del mar, en una activitat potser més social que no pas de salut i esportiva com la considerem en l'actualitat.

D'altra banda, i encara que pugui semblar impossible, al llarg de la història hi va haver civilitzacions amb tanta tolerància que fins i tot permetien el bany despullats, o amb molt poca roba, com ara la Grècia antiga. A la mateixa Roma i fins al primer segle de la nostra era, el Tíber era marc de banys d'aigua i de sol amb gent despullada. A partir d'aquí van intervenir la religió i altres poders públics i arribarien tota mena de restriccions, moltes d'elles ben radicals, com les de no permetre que el sol toqués ni un pam de pell, o la separació de sexes a l'hora dels banys. Aquests imperatius, vigents durant tota l'Edat Mitjana, pretenien anul·lar i negar hàbits relacionats amb l'aigua que dataven de molts segles enrere, des de la millor època de la Mesopotàmia, passant pels egipcis i el seu riu sagrat, el Nil; el hindús i el seu no menys

emblemàtic Ganges, i més tard per part dels pobles grecs, romans, bizantins i posteriors.

El punt d'inflexió arribaria l'any 1783, quan a la platja anomenada Heiligendamm (a la regió alemanya de Mecklenburg), el metge de capçalera del duc Frederic Francesc I, Cristòfol G. Hufeland, organitzà els primers banys públics de mar, sabedor com era dels efectes terapèutics de l'aigua. Paral·lelament, es promourien festes i esdeveniments populars, amb gran acceptació, en el que es podria considerar com a preludi de l'esclat vacacional i turístic tal com el coneixem a hores d'ara. Arribarien també les casetes per canviar-se, algunes remolcades per cavalls o bous fins a ben entrada l'aigua; les primeres instal·lacions especialment dedicades per al jovent i la mainada i que avui dia en diríem esportives; i tota la infraestructura de serveis a base d'hotels, balnearis, restaurants i espais lúdics i culturals.

Gironins del segle XIX

Pere de Palol Poch

Veure'l al voltant d'aquella colla d'homes fets i drets, era ben bé com veure un aprenent entre els oficials de qualsevol negoci. Sobretot quan es trobaven tots plegats per posar ordre als originals que havien de confegir cada número de la *Revista de Girona*.

Pere de Palol Poch va néixer a Girona el 1860 i, des de molt jove, es va interessar per tot allò que tenia relació amb les lletres i la cultura. De fet, el 1877 ja va començar a escriure poesia amb regularitat. Dos anys més tard, aquelles composicions es van convertir en el llibre *Ramell de violes*.

Aquest fet coincidia amb els seus primers passos al món de la premsa ja que el 1879 va fundar, amb Vicenç Piera Tossetti, el diari *El Teléfono Catalán*, que es va editar durant dos anys. A més, també va col·laborar amb altres periòdics gironins i barcelonins, com *La Vetllada*, *Lo Rossinyol del Ter*, *Lo Gironès* i *El Orfeonista*.

Durant la dècada de 1880, va publicar *El comte Jofre i l'adarga catalana*, *Balades* i el recull *Poesias*, en què va aplegar algunes de les composicions presentades al *Certamen Literari*. Aquest concurs era organitzat per l'*Asociación Literaria de Gerona*, entitat de la qual Palol fou membre destacat. L'ALG va ser la impulsora de la *Revista de Gerona*, tot un referent a la minsa vida cultural de l'època i en què també es troben textos signats pel nostre protagonista. Per tot plegat, els estudiosos el consideren el membre més jove del grup d'intel·lectuals que va impulsar la Renaixença a Girona.

La història també interessava a Pere de Palol, fins al punt que el 1889 va descobrir i excavar la Cova d'en Goges de Sant Julià de Ramis, juntament amb el metge Francesc Vinyes. Segons va explicar el seu nét –l'arqueòleg Pere de Palol Salellas– en un article publicat a la *Revista de Girona* l'any 1976, les troballes localitzades en aquell jaciment mesolític van passar molts anys a casa del seu avi, que les havia dibuixat. Pel que sembla, fou a instàncies del seu fill, el també poeta Miquel de Palol, i del catedràtic d'història de l'Institut, Manuel Cazorro Ruiz, que aquelles peces foren dipositades al Museu d'Arqueologia de Girona.

Val a dir que durant els seus anys de maduresa, i com no podia ser d'altra manera, Pere de Palol va seguir atentament l'evolució poètica del seu fill Miquel, a qui sempre va encoratjar en la seva trajectòria literària.

Pere de Palol Poch va morir el 1936. Aleshores tenia 76 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador
i periodista